

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU (28 august 1939–2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Cianură pentru un surâs* (Editura Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006), *Bărbații sunt niște porci* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altın-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii japâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Disparația statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRAȘOVEANU

NECUNOSCUȚA DIN CONGELATOR

Ediția a IV-a

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
Necunoscuta din congelator / Rodica Ojog-Brașoveanu. -
Ed. a 4-a. - București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0318-9

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
NECUNOSCUTA DIN CONGELATOR

© Nemira, 2000, 2006, 2014, 2018

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0318-9

Când Harald Bălăcescu, funcționar superior la Ambasada Română din Statele Unite, se întoarse în țară, vara era deja bine instalată. Primul contact cu meleagul natal, după o absență de opt luni, îl făcea însă să strâmbe din nas. Taxiul nu avea aer condiționat, iar termometrele, după cum îi anunțase echipajul înainte de aterizare, arătau în București 38 de grade la umbră. Cum nu era genul care să privească lucrurile cu ușurință, reflectă nemulțumit că atmosfera umedă din mașină, aproape sufocantă, constituia numai un avertisment și un punct de pornire pentru toate necazurile care-l așteptau. Fusese însă alegerea lui; și-ar fi putut petrece concediul în Hawaii, Barbados sau, la mare vogă printre turiștii americani, Insula Paștelui. Plaiurile exotice însă nu-l mai fascinau. În primii ani (lucra la Washington din '91), cu o bucurie și o curiozitate moderate, își petrecuse vacanțele în zone de mare referință turistică, dar asta numai pentru că era păcat să rateze posibilități la care cei mai mulți nici nu îndrăznesc să viseze. Îi plăcuse, înregistrase plusuri la ceea ce el numea capital de viață,

imuabil și nealterabil, dar fără a fi extaziat, mereu cu moderația care constituia dominantă personalității sale.

Se simțea mai obosit ca de obicei și nu avea chef să schimbe meridianul și hotelurile cu Kodakul de gât. Dar și o moștenire neașteptată contribuise la decizia lui de a-și petrece concediul în România. Neașteptată, deoarece n-avea familie, unicul frate murise de câțiva ani, iar de o verișoară depărtată nu mai știa nimic de pe vremea când era student. O moștenire insolită, dar și interesantă, printre bunuri figurând un imobil cu trei nivele la Mangalia.

Își privi ceasul, un Chopard de o mie cinci sute de dolari. Îi plăceau lucrurile de calitate; n-avea vicii costisitoare, trăia cumpătat, cu frână organică, iar în viața lui nu existau persoane dragi pentru care să-și ajusteze bugetul.

Era șase, dar nici gând să se lase și răcoarea odată cu înserarea. Curentul din mașină nu făcea decât să clatine vag blocul compact de aer fierbinte. Încă nu intraseră în București, își zise, înregistrând puzderia de construcții noi care împânzea Băneasa. Parcă nu erau atâtea acum opt luni, e evident că ceva începuse să se miște...

Când, ajunși la Casa Presei Libere, șoferul îi ceru precizări în legătură cu adresa, Harald începu să-și facă planuri despre felul în care avea să-și petreacă seara. Va aerisi întâi bine, va face un duș, va da drumul la aerul condiționat. Să nu uite s-o sune pe Lucica, menajera, care avea grijă de gospodărie când el se afla în București. În restul timpului, casa era zăvorâtă, deși, cu inima îndoită, lăsase totuși un rând de chei la Administrație. Noroc că apartamentul se afla într-unul dintre blocurile ridicate în apropiere de fosta Casă a Poporului, pentru ștabii regimului Ceaușescu. Nu semănau cu coșciugele comuniste din cartiere ca Titan sau Drumul Taberei, fuseseră folosite materiale de calitate, erau spațioase, multe aveau

terase și se apropiau binișor de o decentă locuință mijlocie din Vest. În opt ani de când cumpăraseră apartamentul, Bălăcescu nu avusese niciun necaz legat de instalațiile sanitare, de gaze sau electrice.

Locuia la etajul șase și, când coborî din taxi, în vreme ce șoferul scotea valizele din portbagaj, își ridică instinctiv privirea. Totul părea în ordine.

Salută vag câțiva vecini care flecăreau în fața intrării, ocoli o fetiță cu funde roșii, cocoțată pe o bicicletă prea înaltă pentru ea și pătrunse în bloc.

Aer închis, firește, praf cât cuprinde – pe unde intră, domnule, când totul e zăvorât și ferecat! –, aromă de casă nelocuită, dar, în rest, toate așa cum le lăsase. Abandonă valizele în vestibul, cu excepția trusei de igienă imediată. N-avea chef să se ocupe acum de bagaje și se gândi că, pentru a reintra în atmosfera de acasă, după duș și un ceas-două de odihnă, se va duce să mănânce ceva la vreun restaurant din apropiere. Oricum, n-avea nimic în casă.

Se dezbracă din mers și deschise ferestrele, apoi toate robinetele din baie și bucătărie pentru a evacua apa infestată de rugina inerentă instalațiilor îndelung nefolosite. Când se întoarse din bucătărie, încercă o surpriză neplăcută. În micul hol care o despărțea de camera de zi, se aflau frigiderul și congelatorul. Iar congelatorul fusese uitat în priză. Cel puțin, așa își închipui în primul moment, fără să înțeleagă totuși cum de fusese posibil acest lucru. Harald era un pedant, prevăzător până la obsesie, controla manual orice încăpere pe care o părăsea: să fie țigările bine stinse, lumina și robinetele închise. Cât despre încuiatul ușii de la apartament, aici ori la Washington, se întorcea cel puțin o dată din drum, autoverificându-se.

Surprins și supărat pe el însuși – ca să vezi că niciodată nu poți fi îndeajuns de prudent –, deschise congelatorul. Se dădu un pas înapoi, îngrozit.

Un cap de femeie, retezat imediat sub bărbie, îl țintuia cu găvanele goale ale ochilor scoși.

*

Despre inspectorul Dinu Mănescu, colegii afirmau că ar fi un tip șic, adică băiat de comitet, dacă n-ar fi fost atât de distant, sec, uscat, politicos. Și poate că cel mai mult îndepărta, ridicând în juru-i ziduri de gheață, această politețe desăvârșită și despre care presimțeau că nu are nimic de-a face cu respectul față de semenii, ținând doar de o educație strictă și privilegiată. Or, oamenii digeră cu greu superioritatea de castă și, în prezența unor astfel de exemplare, se simt vag îngrijorați. Neli-niștește ceea ce nu înțelegi, mai ales când intuiești că acel ceva e de o clasă și de o calitate la care nu ai acces.

Îl porecliseră Milord și cel puțin în această privință nu puteau nimeri mai bine. Foarte înalt, excesiv de suplu, excesiv de blond – incredibil de blond în peisajul uman mioritic –, ochi excesiv de albaștri, excesiv de bine și de convențional îmbrăcat, la volanul unui Chevrolet decapotabil, sugera prototipul de aristocrat englez așa cum dăinuie el în imaginația celor mai mulți dintre noi. Pentru un regizor, abordând un eventual film cu faună din zonă, dacă nu i-ar fi fost frică de șabloane, Dinu Mănescu ar fi constituit o găselniță extraordinară, greu de nimerit chiar printre distinșii Albionului.

– Ce caută ăsta în Poliție, domnule?! se mirau colegii. Bani are, moacă are, succes la dame are! L-am văzut doar cu amazoane, ultima oară la Poiana Brașov. Trăsnet gagică! Semăna cu aia, Eva Herzigova, știa schi, nu jucărie, a lor era lumea! Seara au făcut senzație în bar. Mănescu în smoching, zâna, din creștet până-n tălpi,

numai perle și sclipiciuri! Doar dacă te uitai la ei și ziceai că ești în Beverly Hills!

– Chiar! Așa cum arată și cu păsăreștile pe care le știe, mânca nori în diplomație.

Nu se știau prea multe despre el, mai exact spus, nimic în plus față de ceea ce ar fi dorit Mănescu să se știe. Desigur, exista dosarul de la Personal, conținând obișnuitele generalități de studii, stare civilă și caracterizare profesională, simplă schemă, lipsită însă de amănuntele care dau carnalitate și care individualizează. În aceeași ordine de idei, Dinu Mănescu, adevărat englez sub acest aspect, detesta familiarismul spontan și firesc dintre colegi. Nu și-ar fi divulgat niciodată necazurile de acasă – soacră, nevastă, frate, copii –, iar ca celibatar nu relata pe larg, luni dimineată, unde și cu cine își petrecuse sfârșitul de săptămână.

Se știa – inerent – că locuiește princiar, undeva pe lângă Lacuri, și vreo doi colegi prospectaseră din curiozitate zona, având prilejul să rămână cu gura căscată. Posesori de apartamente ieftine, de cartier – și alea obținute cu trudă și cazne –, la vederea vilei elegante, a gardului din piatră de râu și a peluzei bine îngrijite pe care zburda un câine distins, simțiră că li se taie respirația. Era departe de ceea ce se așteptau să vadă, de ceea ce trăiau ei înșiși sau cunoștințele lor.

Liniștea din jur, frumusețea peisajului te duceau cu gândul la un catalog cu locuințe scumpe, pentru oameni foarte bogați. Completând priveștiștea, un domn foarte în vârstă și foarte gras, așezat pe terasă într-un fotoliu de răchită, citea ziarul, trăgând dintr-un trabuc. Și, pentru ca tabloul să fie desăvârșit, de undeva, din spatele casei, apăru întâmplător și Dinu, în slip, ud learcă, îmbrăcând din mers un halat de baie pufos.

– Bună dimineata, papa!

Cei doi colegi se făcură mici și părăsiră pe furiș locul pânzei, de parcă ar fi comis ceva ilegal. Apoi, la o bere, pentru perplexitatea momentului, comentară sufocați:

– Îți dai seama, are și piscină! Să nu-mi spui că-și pune slipul când face duș! Zău dacă nu-ți vine să plângi! S-o bagi în mă-sa de viață! Eu am deschis o sticlă de șampanie când am reușit să mă mut la trei camere cu două closete. Soacră-mea e constipată și ține baia ocupată cu orele, și-am zis că mi-a pus Dumnezeu mâna în cap.

Glasul gălgâi de o invidie pe care inspectorul Panait nici nu încerca s-o disimuleze. Era un bărbat lung și deșirat, cu ochi negri, încercănați, crispat din pricina unei digestii incomode. Continuă, de parcă din cauza piscinei lui Mănescu avea el necazuri acasă:

– Mă întreb a mia oară: de ce a intrat ăsta în Poliție?! Cu salariul pe care-l ia de la noi, abia dacă-și plătește grădinarul!

Celălalt, Miroiu, genul de persoană care nu ajunge niciodată în linia întâi, dar pe care nici nu-l interesează, simțind nevoia, la serviciu sau în viața particulară, să i se spună ce are de făcut și să aibă un protector, fiind de altfel un executant ideal, strecură intrigat:

– Nu știu dacă ați observat, dar, în trei ani de când am venit noi, n-a invitat pe nimeni acasă. Probabil nu suntem de nasul lui.

Despre Milord se mai știe că locuiește cu taică-său, un avocat retras de mult de la bară, om de peste optzeci de ani. Băiatul era fructul unei maturități încă roditoare și al unei iubiri târzii. Despre mama lui Dinu, puțini se încumetau să vorbească în fața bătrânului. Deși trecuseră peste două decenii de la consumarea faptelor, rana încă nu se închisese.

La rândul lui, Dinu păstra maică-sii o amintire vagă. Când îi părăsise, el avea în jur de șapte ani. Trei detalii îi

rămăseseră întipărite în minte: o coamă sălbatică de păr roșcat, parcă imposibil de stăpânit, o gură plină de dinți mari și strălucitori și – ținând de olfactiv – un parfum dulce, distins, amețitor, învăluindu-i întotdeauna prezența. Milord avea să recunoască parfumul peste ani, într-unul dintre numeroasele dormitoare, ca fiind Arpège.

Referindu-se la el, un fost coleg de liceu și facultate, îl definise mai bine decât își închipuia: „Mănescu e ca vântul. Poți să-l desenezi, să-i faci portretul? Altfel, vorba lui Caragiale, băiat dulce, serviabil, îți dă tot ce vrei, niciodată însă pe el însuși“. Femeile din viața lui erau de aceeași părere, doar că priveau situația cu mai puțin umor.

Un birou impersonal, dar Harald Bălăcescu nici nu se așteptase la altceva. Neașteptată era doar persoana inspectorului principal care ținea categoric de alt meleag și de alt statut social. Observase și aseară discrepanța dintre ideea care funcționează curent despre „miliționeri“ și imaginea oferită de Dinu Mănescu, dar era prea șocat de ceea ce se întâmpla în propria locuință ca să-i acorde o mai mare importanță. Acum, ceva mai calm, aprecie, expert și pe îndelete, costumul Versace, pe care-l simțea răcoros, sugerându-i o piersică abia culeasă din copac, cu rouă încă pe ea. Asociațiile lui Harald erau îndeobște insolite, folosind termeni de comparație vizând regnuri distincte, altele decât ale subiectului în cauză. De pildă, o femeie foarte frumoasă căreia era dispus să-i acorde un calificativ maxim se confunda în mintea lui cu un nor diafan plutind într-un lac de cer azuriu. Asta mai avea încă un sens, destul de încifrat, lui Bălăcescu plăcându-i aparițiile vapoaroase, diafane, din familia îngerașilor.

Singurul element din birou care amintea de gusturile aristocratice ale inspectorului principal era o scrumieră

masivă de argint, încăpătoare, pe care, deși fumător înrăit, el simțea nevoia s-o golească cu frecvența unui tic nervos.

- V-ați gândit vreodată să intrați în diplomatie?
- Nu-i timpul pierdut, surâse incert Milord.

Observația nu-l surprindea, era o sugestie care i se servea frecvent. Parcurse rapid foaia de hârtie din fața lui care conținea câteva note referitoare la diplomat, apoi închise dosarul și își rezemă bărbia în palme. Surâse, ca și cum ar fi vrut să creeze o atmosferă îmbietoare, făcându-l pe celălalt să se simtă la îndemână. Harald îi admiră dantura strălucitoare, întrebându-se ce hibă ar putea ascunde inspectorul sub ambalajul acesta de perfecțiune.

- Relativ la declarația de aseară, mai am câteva amănunte... Ați afirmat că, în lipsa dumneavoastră, oricât s-ar prelungi ea, nimeni nu poate intra în apartament...

- Cu excepția administratorului căruia i-am lăsat totuși un rând de chei, de teama vreunui accident gospodăresc. Ca să fiu sincer, nu există nimeni în viața mea, rude sau prieteni, care să-mi prezinte încredere deplină.

- Destul de neobișnuit.
- Chiar incredibil, știu, dar asta e situația.
- Ați fost vreodată căsătorit?

- De două ori, recunosc vădit în silă diplomatul. Prima dată - o pripeală de tinerețe, chestiune de ambiție; a doua oară, chestiune de superstiție, e bine să ai o familie, să nu îmbătrânești singur etc.

Mănescu zâmbi din nou:

- Azi gândiți altfel?

- Mai nuanțat. Sunt hotărât împotriva teoriei că, oricât de rea e o căsătorie, e mai bună decât celibatul. Cum s-ar zice, câine, pisică - cotlet să fie. Trăgând linia, două eșecuri lamentabile care, din fericire, n-au lăsat dăre. Uneori, îmi vine să cred că n-am fost niciodată însurat.

- Ex-soțiile dumneavoastră împărtășesc aceeași stare de spirit?

- Sunt convins. Ne-am dezamăgit reciproc și în egală măsură. Dacă vă gândiți la o eventuală vendetă, apucați pe un drum greșit. De altfel, sunt douăzeci și cinci de ani de la primul divorț, aproape douăzeci de la al doilea. Nimeni nu așteaptă atâta ca să se răzbune.

- În principiu, aveți dreptate. Vă rog totuși să-mi lăsați datele lor, pentru a le putea contacta.

Harald îi aruncă o privire de parcă ar fi avut de-a face cu un nebun:

- Abia dacă mai țin minte cum le chema ca domnișoare! Credeți că le-am urmărit itinerarul de existență? Habar n-am ce fac, unde stau, dacă s-au recăsătorit, dacă mai sunt în țară sau în viață!

Milord îl privi cu o curiozitate necamuflată:

- Chiar pe niciuna dintre ele n-ați iubit-o?

Bălăcescu tresări. Adevărat, n-o iubise nici pe Mary, nici pe Margareta, dar cum de ghicise sclifositul ăsta, detectiv de Hollywood? Oare se lăsa chiar atât de lesne citit?

Inspectorul nu-l lăsa să-și revină, punctând:

- Când ai iubit pe cineva, este imposibil să nu te intereseze evoluția lui ulterioară despărțirii. În funcție de structură, te bucuri de rateurile sau de izbânzile lui, dar totuși îți pasă.

Harald respiră adânc. Așa era, îi păsa și astăzi, însă nu de Mary sau de Margareta. Dar n-avea să-i povestească ăstuia tragedia vieții lui, episodul care i-o marcaseră definitiv, făcând din el alt individ. Un individ complet străin, având în comun doar datele de stare civilă cu Harald Bălăcescu, cel de la douăzeci și cinci de ani.

- Probabil nu vă înșelați, deși nu văd legătura dintre viața mea sentimentală și căpățâna din congelatorul